

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Key People CZ s.r.o.**
sídlem Lidická 179/22, 703 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/117755-422/1,
ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství (dále jen „úřad práce“) ze dne 30. 5. 2022 č. j. UPCR-2022/23119/4,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.

kterým bylo žalobci odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti za rok 2020 a 2021.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že uznává, že nesplnil zákonem stanovenou oznamovací povinnost za rok 2020 ve stanoveném termínu do 31. 1. 2021. Pokud jde o rok 2022, kdy měl splnit oznamovací povinnost za rok 2021, tuto nemohl splnit, když jeho jediný jednatel byl v nemocnici s virovou pneumonií (COVID-19) a prakticky bojoval o život. Hospitalizace trvala do 14. 2. 2022 a jednatel byl poté schopen až do 21. 3. 2022 pohybovat se pouze na vozíku a byl závislý na pomoci další osoby. Žalobce tak nebyl schopen v inkriminovanou dobu žádného jednání, nebyla zde žádná osoba, která by byla oprávněna za žalobce jednat. Žalobce tedy neporušil oznamovací povinnost opakovaně, proto mu povolení nemělo být odejmuto.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje žádné ustanovení zmocňující k odstranění tvrdosti zákona. Žalobce jakožto právnická osoba by měl disponovat dostatečným zaměstnaneckým aparátem, aby v případě nenadálé události mohl splnit povinnosti uložené mu zákonem. Není nutno, aby oznamovací povinnost splnil pouze a jedině jednatel společnosti. Na agentury práce jsou oprávněně kladeny vyšší nároky než na běžného člověka. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že úřad práce oznámil dne 17. 3. 2022 žalobci zahájení správního řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu opakovaného nesplnění oznamovací povinnosti podle § 59 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce reagoval podáním doručeným úřadu práce 22. 3. 2022 tak, že došlo k nedopatření, admonistrativní chybě (žalobce se domníval, že sdělení bylo odesláno datovou schránkou) a připojil přehledy, údajně za roky 2020 a 2021, v nichž však nebylo uvedeno žádné období. Úřad práce rozhodl o odejmutí povolení dne 30. 5. 2022 s tím, že dodatečné oznámení nemá vliv na porušení povinnosti a úřad práce nemá v dané věci žádnou možnost správního uvážení. Žalobce poprvé v odvolání argumentoval hospitalizací jednatele, zároveň uznal, že nesdělil stanovené údaje včas ani za rok 2020, ani za rok 2021. Z přiložených lékařských zpráv vyplývá, že žalobcův jednatel byl hospitalizován od 13. 1. 2022, zřejmě do 14. 2. 2022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že sice chápe vážnost situace týkající se zdravotního stavu jednatele žalobce, nicméně poukazuje na fakt, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost již za rok 2020. Pokud by žalobce dodal včas potřebné údaje za rok 2020, a za rok 2021 již nikoli, nebylo by mu povolení odejmuto, protože by nedošlo k opakovanému porušení povinnosti. Žalovaný dále s poukazem na judikaturu vysvětlil, že v případě odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti nemají správní orgány žádnou možnost správního uvážení. Plnění povinnosti agentury coby právnické osoby mohlo a mělo být zajištěno prostřednictvím jiných osob, např. zaměstnanců, nikoliv výhradně jednatelem.
6. Podle § 59 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, agentury práce pro statistické účely sdělují do 31. ledna běžného roku generálnímu ředitelství Úřadu práce zejména tyto údaje za předchozí kalendářní rok a) počet volných míst, na která bylo požadováno zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a), b) počet jimi umístěných fyzických osob, z toho počet uchazečů

o zaměstnání umístěných na základě dohody s Úřadem práce podle § 119a, c) počet jejich zaměstnanců, kteří byli dočasně přiděleni k výkonu práce u uživatele, přičemž se uvede zvlášť počet občanů České republiky, počet občanů Evropské unie, počet občanů ostatních členských států Evropského hospodářského prostoru a Švýcarska a počet ostatních cizinců podle státní příslušnosti.

7. Podle § 63 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti, Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba opakovaně nesplní oznamovací povinnost uloženou v § 59.
8. Předně je třeba uvést, že žalobce v žalobě pouze opakuje důvody z odvolání, aniž by reagoval na věcnou argumentaci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z judikatury, smyslem přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví není stále dokola opakovat již jednou vyřčené a soud se může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného správního rozhodnutí odkazovat na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Afs 75/2005-130). Krajský soud se shoduje se závěry správních orgánů, odkazuje na ně, a ve stručnosti dodává, že žalobce byl agenturou práce, tedy patřil do úzké skupiny subjektů, poskytujících specifickou službu – zprostředkování zaměstnání – což je primárně úkolem státu a jeho orgánů. Po agenturách práce lze proto zajisté požadovat vyšší schopnost dodržovat zákonem stanovená pravidla než v běžné populaci, a tím pádem i následky nedodržování povinností mohou být závažnější (podrobněji rozsudek NSS ze dne 1. 7. 2021 č. j. 5 Ads 175/2020-33). Přestože oznamovací povinnost v § 59 zákona o zaměstnanosti převážně sleduje získání statistických údajů úřadem práce, tyto údaje slouží dále jak k efektivnější kontrole činnosti soukromých agentur práce, tak k vytváření politik v této oblasti a k její regulaci legislativní cestou. Jde tedy o významný právní nástroj úřadu práce. To natolik, že zákonodárce shledal potřebné postihovat nedodržování těchto povinností stejným způsobem, jako když právnická osoba např. v průběhu platnosti povolení ke zprostředkování zaměstnání pozbude podmínky pro udělení povolení [§ 63 odst. 2 písm. a)], či vykonává-li činnost v rozporu s ním [písm. c) cit. ustanovení], anebo jí byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající ve zprostředkování zaměstnání [písm. b) cit. ustanovení] – blíže rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016 č. j. 10 Ads 38/2016-41. Správní orgány v dané věci také zcela správně zdůraznily, že nemají žádnou možnost správního uvážení. Plyne to jak přímo ze zákona (srov. § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti – „odejme“, na rozdíl od odst. 3 citovaného ustanovení – „může odejmout“), tak i z judikatury, na níž ostatně žalovaný odkazoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí i s argumentací žalovaného o tom, že právnická osoba není totéž, co její jednatel, i o tom, že pokud by žalobce splnil svou povinnost v roce 2021 za rok 2020 (k čemuž ani neposkytl žádné vysvětlení), nemohlo by se v roce 2022 jednat o opakované nesplnění povinnosti, a tudíž by nebyly naplněny předpoklady pro odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti.
9. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
10. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. srpna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu